

på under udvalgsarbejdet, for der er ingen tvivl om, at der er behov for, at man hurtigt får en vejledning, og også at det må være mere permanent. Der er det jo et problem, at man i forbindelse med kommunalreformen afskaffede nogle af de meget, meget velfungerende konsulentordninger, vi havde på handicapområdet. Nogle af de mennesker, der virkelig havde opbygget viden igennem mange år, blev spredt for alle vinde, så vi ikke længere har den videnopbygning. Der er altså behov for, at vi ser på, hvordan vi kan få det bygget op igen, hvad vi kan gøre for, at man også mere permanent kan have en ordentlig vejledning. Men vi synes, at det her kan være et godt skridt på vejen, og derfor støtter vi det, men støtter også, at der er ting, der skal undersøges under udvalgsarbejdet.

Kl. 13:51

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det ministeren.

Kl. 13:52

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Tak for den store opbakning og enighed om, at det her forslag er en god idé. Jeg håber også, at det bliver til glæde ikke bare for borgerne, men også for kommunerne, som her får en håndsrækning til at forbinde de enkelte forvaltninger.

Med hensyn til de 3 måneder står der jo, at det skal være inden for 3 måneder, og der er bestemt ikke noget til hinder for, at man med det samme sørger for, at en familie får en familievejleder. Det var mere for at sige, at der af forskellige grunde kunne være brug for en lille respit.

Til fru Marianne Jelved, der spurgte om uddannelse, vil jeg sige, at der jo ikke i den sociale lovgivning er tradition for at skrive, hvilke uddannelser man skal have til hvilke funktioner; men det ligger, kan man sige, i de krav, der skal være opfyldt, at det er nødvendigt at ansætte folk med bestemte uddannelser. Vi vil selvfølgelig følge med i, hvordan det virker, lave evalueringer, og der vil man også kunne få afdækket, hvad det er for fagpersoner, der bliver ansat.

Kl. 13:53

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til ministeren.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg

det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

11) 1. behandling af lovforslag nr. L 116:

Forslag til lov om ændring af lov om social service. (Kontinuitet i anbringelsen m.v.),

Af velfærdsministeren (Karen Jespersen).

(Fremsættelse 28.01.2009).

Kl. 13:53

Forhandling

Første næstformand (Svend Auken):

Forhandlingen er åbnet. Fru Ellen Trane Nørby.

Kl. 13:54

(Ordfører)

Ellen Trane Nørby (V):

Som første skridt i Barnets Reform behandler vi i dag L 116, som bl.a. skal sikre en større kontinuitet i anbringelserne, ikke mindst i forhold til de helt små børn. I den ideelle verden ville vi selvfølgelig slet ikke have behov for sådan et lovforslag, som vi behandler i dag. I den perfekte verden påtog alle forældre sig et ansvar og sikrede deres børn den kærlighed og den trygge opvækst, som alle børn har krav på.

Men desværre er en tryk opvækst og forældrenes ubetingede kærlighed og omsorg ikke en selvfølge for de børn, der vokser op uden for hjemmet. 12,4 mia. kr. bruger de danske kommuner årligt på anbringelsesområdet, og i absolutte tal er mere end 14.000 unge hvert år bragt. Med Barnets Reform skal vi sikre, at der kommer et stærkere fokus på det enkelte barns tarv og rettigheder. Med initiativerne i Barnets Reform skal vi sikre, at forebyggelsen styrkes markant, og at den tidlige indsats opprioriteres. Når man taler med skolelærere og pædagoger, er der jo mange af dem, der siger, at de altid kan se i en klasse, hvem det er, der har eller vil få problemer. Den konstatering skulle vi gerne have ændret fra bare at være en konstatering til i stedet for at lede til en aktiv og forebyggende indsats, så problemerne ikke får lov til at vokse sig store.

Barnets Reform er jo ikke bare en opfølgning på anbringelsesreformen. Det er i høj grad et helhedstjek af alle de initiativer, som i dag er rettet mod børn og unge, og fokus skal altid være

at sikre barnets tarv, varetage barnets interesser og sikre, at barnet netop får den hjælp og omsorg, der skal til for at skabe afsættet til en god videre tilværelse.

Derfor skal det her lovforslag, L 116, heller ikke ses alene. Det skal ses som en del af den pakke, der skal forbedre forholdene for de børn og unge, som på trods af forebyggende initiativer ender med at blive anbragt, fordi forældrene desværre ikke har den fornødne forældreevne til selv at tage sig af deres børn.

L 116 er jo også en del af satspuljeforhandlingerne og har derfor været drøftet flere gange, inden forslaget blev fremsat. Jeg håber også, at L 116, forslaget som sådan, vil være med til at danne grobund for de signaler, som vi i hvert fald fra Venstres side synes er enormt vigtige at give. Vores fokus i Barnets Reform er på barnet og ikke nødvendigvis på forældrenes rettigheder eller kommunalbestyrelsens interesser.

L 116 forpligter for det første kommunalbestyrelserne til at fastsætte en minimumsperiode, før en hjemtagelse kan finde sted. Man kan så sige, at selvfølgelig skal der være undtagelser, hvis det kan være til barnets bedste. Det kan være i tilfælde, hvor sygdom har ledt til anbringelsen, og hvor det selvfølgelig vil være i barnets interesse at komme hjem så hurtigt, som det kan være tilfældet. Men L 116 er dermed også med til at sikre, at hjemgivelser forhåbentlig fremover altid sker på et mere fuldstændigt og et oplyst grundlag.

Alle undersøgelser viser også, at opbrud, skiftende omgivelser og sammenbrud i anbringelser er med til at skade barnets muligheder for at knytte sig til andre, er med til at skade mulighederne for, at barnet tør knytte tætte relationer til andre mennesker. Derfor skal vi også i de anbringelser, der finder sted, forsøge at gøre alt for, at vi ikke får negative sammenbrud i anbringelserne. Derfor er L 116's forslag om, at vi, når vi kigger på de helt små børn, fremover kan foretage anbringelser af 3 års varighed uden mulighed for genforhandling eller uden mulighed for hjemtagelse, enormt vigtigt for at sikre de helt små børns tidlige opvækst, sikre, at de der får en tryghed og en stabilitet, som vi ved er nødvendig for, at de også senere i livet kan fremstå som hele mennesker, der tør knytte sig til andre.

Et andet punkt i lovforslaget er forslaget om at sikre, at børn, hvis tilknytning til en plejefamilie eller til et anbringelsessted er blevet så stort, at det vil være i barnets interesse at blive på stedet, får lov til det i stedet for at blive anbragt et

andet sted. Det er også et hensyn, som vi i Venstre synes er enormt vigtigt, for der kan være tilfælde, hvor barnet har knyttet så tætte relationer til det sted, det har været placeret, at det vil være mere skadeligt for barnet at komme tilbage til de biologiske forældre, som det måske ikke har haft kontakt med i en lang periode.

Det sidste element i lovforslaget er jo et element, som egentlig ikke hører til her, men som er en opfølgning på vores forrige satspuljeforfølgelse om krisehjælp til børn, der følger med deres mødre på kvindekrisecentre. Det her forslag udvider de muligheder, der er, sådan at også helt små børn kan få psykologhjælp i forbindelse med ophold på krisecentre.

Alt i alt gør det, at vi fra Venstres side varmt kan bakke op om L 116, kontinuitet i anbringelsen, fordi vi mener, at det på mange måder er med til at styrke forholdene for børn og unge i Danmark. Vi erkender, at der er mange flere elementer, som vi skal drøfte i Barnets Reform, men vi er også helt sikre på, at den gode stemning, der har været i de foreløbige drøftelser, viser, at alle har fokus på barnets tarv i den proces, der skal ske.

Kl. 13:59

Første næstformand (Svend Auken):

Fru Mette Frederiksen for en kort bemærkning.

Kl. 13:59

Mette Frederiksen (S):

Tak for det. Det var netop ordførerens betoning af, at også andre elementer skal diskuteres, der får mig til at bede om ordet, for vi er enige om lovforslaget her, men jeg synes jo også, at vi bliver nødt til at tage det meget alvorligt, at vi eksempelvis hen over et kalenderår – og det er noget, der gentager sig fra år til år – kan se, at der anbringes flest børn uden for hjemmet i starten af året, og så er det for nedadgående, og når man nærmer sig afslutningen af året, anbringes der meget få børn. Der er ikke nogen ude i praksis og ude i den virkelige verden, der siger, at der er færre sociale problemer, når vi når hen til den 15. december, end når vi er ved den 15. februar, og den forklaring, vi får alle steder fra, både fra de udsatte familier og fra sagsbehandlere og andre, er, at så er kommunekassen tom. Så er det ikke længere barnets tarv, der står øverst på dagsordenen. Så er det en ofte skrantende kommunaløkonomi. Derfor, kan vi her få at vide, om de økonomiske vilkår, der så at sige danner rammen om den sociale indsats, kan være en central del af den videre diskussion, for ellers er jeg bange for, at vi er lige vidt?

Første næstformand (Svend Auken):
Ordføreren.

Kl. 14:00

Kl. 14:02

Ellen Trane Nørby (V):

Jeg tror ikke, at man kan generalisere med hensyn til, hvordan kommunerne varetager den her opgave, fordi der er kommuner, hvor man ikke kan se udsving i løbet af året. Der er desværre også kommuner, hvor man ser de her udsving enten af den ene eller af den anden årsag. Jeg synes da klart, at det er noget, vi er nødt til at være opmærksomme på og også tage seriøst i den behandling. Derfor tror jeg også, at det element i L 116, som handler om hjemgivelsesperioden er vigtigt, fordi det netop kan gøre, at man får et ordentligt og fuldstændigt grundlag for det. I relation til den fuldstændige økonomi for barnets reform bliver der jo i dag i kommunerne brugt 12,4 mia. kr. på anbringelsesområdet, og jeg synes da, at det er naturligt, at vi selvfølgelig også drøfter, hvordan vi sikrer, at de ressourcer anvendes på den mest hensigtsmæssige måde.

Kl. 14:00

Kl. 14:02

Første næstformand (Svend Auken):

Fru Mette Frederiksen for en kort bemærkning.

Kl. 14:01

Kl. 14:03

Mette Frederiksen (S):

Jamen jeg tror, at det er afgørende at få en fælles præmis for den videre diskussion, for jeg kan allerede nu høre, at Venstres ordfører diskuterer inden for den eksisterende økonomiske ramme.

Men det, som vi hører rigtig mange efterlyse, er jo eksempelvis flere midler til den tidlige og forebyggende indsats, så det er muligt, når et barn eksempelvis har problemer i børnehaven, at sætte ind med specialpædagogisk bistand, og så det er muligt for den mor, der står i en svær livssituation – det kan være på grund af misbrug eller andre ting – og derfor henvender sig til sin kommune og siger, at hun har behov for hjælp, at hun har behov for aflastning til sine børn, ikke at møde en tommelfinger, der peger nedad, men at møde et velfærdssamfund, som er så stærkt, og som er så stærkt forankret, at man selvfølgelig siger: Ja, alt det bedste, vi kan give dig og dine børn, får I.

Så hvis vi for alvor skal tilvejebringe en sikkerhed, en kontinuitet og en tryghed i de anbragte børns liv, er det sådan, at ligegyldigt om vi synes, at det er kedeligt eller ej, så kommer vi forligspartier ikke uden om at skulle diskutere, om der er økonomi nok på anbringelsesområdet.

Første næstformand (Svend Auken):
Så er det ordføreren.

Ellen Trane Nørby (V):

Jeg tror, at der er to økonomidiskussioner, vi er nødt til at tage.

Den ene diskussion knytter sig meget til, om kvalitet og penge altid følges ad. Og der tror jeg, at vi er nødt til i vores Barnets Reform også at gå ind og kigge på, hvordan vi akkrediterer de steder, der er i dag. Hvordan sikrer vi, at kvaliteten på behandlingsstederne, på anbringelsesstederne er på et sådant niveau, at den også svarer til de ressourcer, der bliver brugt? Det er en selvstændig økonomidiskussion.

Den anden diskussion, som handler om at sikre, at der er et økonomisk incitament til at sikre en tidligere indsats, sikre, at der sådan set vil være alle de foranstaltninger, som gør, at vi heller ikke får de enormt dyre anbringelser i sidste ende, er jo et helt diskussionsområde i sig selv. Og der er ingen tvivl om, at det er vi nødt til at drøfte, hvis Barnets Reform skal blive en reel succes.

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til ordføreren. Så går vi videre, og det er fru Mette Frederiksen som ordfører.

Kl. 14:03

(Ordfører)

Mette Frederiksen (S):

Det lovforslag, vi behandler nu, er et godt og desværre også et nødvendigt lovforslag. Jeg vil egentlig gerne starte med at takke for et godt forhandlingsforløb og et godt politisk klima.

Børn, der anbringes uden for hjemmet, er næsten altid i en uhyre udsat livssituation. Forud for næsten alle anbringelser har der ofte været en barndom præget af usikkerhed, omsorgssvigt og massive sociale problemer. Som samfund er det en af vores absolut største forpligtelser at passe på de mest udsatte børn, det har de krav på, det har de ret til. Desværre er vores sociallovgivning og vores velfærdspolitik, som den bliver ført lige nu, ikke tilstrækkelig, alt for mange børn lades i stikken.

Derfor er det nødvendigt med vidtgående forandringer i hele den socialpolitiske indsats, hvor anbringelsesområdet er et lille, men meget, meget vigtigt område. Det, vi gør med lovforslaget her i fællesskab, er jo først og fremmest at sætte barnets tarv over alle andres interesser, og det er nødvendigt.

Det er nødvendigt med muligheden for læn-gerevarende anbringelser af de allermindste børn, der giver den mulighed for at etablere de trygge relationer, som vi ved skal til. Det er også fuldstændig afgørende, at børn ikke længere kan hjemgives fra den ene dag til den anden. Det giver den kontinuitet, som mange både nu-værende anbragte børn og tidligere anbragte børn har bedt os om at sikre. Og det er også nød-vendigt, at der nu etableres en mulighed for, at en anbringelse kan opretholdes alene på bag-grund af barnets tilknytning. Det sætter barnet og ikke den voksne i centrum. Og endelig er der spørgsmålet om psykologbistand til børn på kri-sacentre. Det er en socialdemokratisk velfærds-rettlighed, vi nu får gennemført i lovgivningen. Det er rigtig godt og desværre også nødvendigt.

Når det er sagt, vil vi gerne understrege, at de her forslag ikke kan stå alene. Der er behov for at ændre de grundlæggende sociale uligheder, der gør, at alt for mange familier og alt for mange børn lever i udsatte livssituationer. Det er afgørende, at den tidlige indsats bliver oppriorite-ret. Det er altafgørende, at vi får flere og bedre tilbud til de mest udsatte familier, for vi ved, at hvis vi hjælper familierne på den rigtige måde og skaber de rigtige forudsætninger, er der for-ældre med, hvad man i dag kan sige er en lille forælderevne, der med tiden kan udvikle en endda rigtig god forælderevne.

Det er, som vi allerede har været inde på i dis-kussionen, fuldstændig afgørende, at der etable-res en bedre økonomi på anbringelsesområdet. Det er i Socialdemokraternes øjne utilgiveligt, at det kan være hensynet til den kommunale øko-nomi, der afgør, om et barn anbringes uden for hjemmet, om et barn får de støtteforanstaltning-er, som barnet har behov for.

Endelig er der også behov for at sætte fokus på vores plejefamiliers ve og vel, på deres løn-og ansættelsesforhold, på muligheden for ud-dannelse og supervision.

Sidst, men ikke mindst, ved vi, at rigtig man-ge anbragte børn er alene, når de fylder 18 år og skal ud og leve livet på egen hånd. Så eftervær-net for de anbragte børn er et afgørende område for de videre forhandlinger.

Men når alt det er sagt, vil jeg sige, at lovfor-slaget isoleret set både er rigtig godt og nødven-digt. Nu håber jeg på den samme velvillighed, når vi skal i gang med de politiske drøftelser, som har langt større omkostninger for Folketin-gets politikere, nemlig drøftelser om økonomien – at velvilligheden også vil være til stede dér.

Så skal jeg afslutningsvis lige huske at sige, at SF også støtter lovforslaget, som det ligger her.

Kl. 14:07

Første næstformand (Svend Auken):

Så siger vi tak til ordføreren. Og så er det hr. René Christensen som ordfører.

Kl. 14:07

(Ordfører)

René Christensen (DF):

Kontinuitet i anbringelsen er af stor betydning for børn og unge, som er anbragt uden for hjem-met. Det har vist sig, at en del børn, som er an-bragt uden for hjemmet, oplever flere skift, altså mere end to. For de yngste er der 12 pct., der op-lever mere end to skift, det vil sige, at der rent faktisk er 88 pct. af de yngste, der oplever en god stabilitet i anbringelsen, og det er selvfølge-lig positivt. Men 12 pct. af de yngste er faktisk lig med omkring 700 børn.

Det vil sige, at der er 700 børn, der oplever flere skift i anbringelsen i deres første år. Og pro-blemet er desværre langt større, når vi ser på de ældre børn og unge. Problemet med de mange skift er selvfølgelig, at børn og unge, der bliver udsat for de mange skift, ikke får ro og stabilitet i deres liv. Der er også en del forskningsresulta-ter og konkrete sager, som viser behovet for at give disse børn og unge et mere stabilt liv. Op-skriften er jo faktisk enkel. Stabiliteten opnås ved, at de anbragte børn oplever færre genan-bringelser, hjembringelser og brud på deres til-værelse.

Forslaget består af fire hovedpunkter.

Punkt 1: De kommunale myndigheder kan med det her forslag nu i særlige tilfælde for børn under 1 år beslutte en anbringelsesperiode på op til 3 år uden genbehandling af sagen. Formå-let er, at de små børn, der anbringes uden for hjemmet, sikres en mere stabil og tryk opvækst i de første leveår. De første år i barnets liv er helt centrale for resten af livet. Det er her, fundamen-tet til de sociale og adfærdsmæssige kompeten-ter, som barnet får, bliver lagt. Netop derfor kan der i særlige tilfælde være brug for denne mu-lighed. Man skal dog være opmærksom på, at der stadig er mulighed for, at barnet skal kunne få relationer til sine forældre, hvis det er muligt.

Punkt 2: Det drejer sig om hjemgivelse af et barn. Ved afgørelser om hjemgivelse forpligter kommunen sig til at fastsætte en hjemgivelses-periode på op til 6 måneder, når et barn eller en ung skal hjem efter en anbringelse. Kun i særlige tilfælde kan kommunen beslutte, at der ikke skal være en hjemsendelsesperiode, hvilket jeg

er meget enig i. Det er selvfølgelig sager, hvor en hjemsendelsesperiode ikke er i barnets interesse. Formålet med hjemgivelsesperioden er, at overgangen fra anbringelse til hjemmet bliver mere glidende og rolig. Det er utrolig vigtigt, at der altid ved hjemgivelse er et godt og veltilrettelagt forløb for barnet eller den unge – og selvfølgelig for hele familien som en samlet enhed.

Punkt 3: Her foreslås det, at kommunen kan beslutte sig for at give mulighed for at videreføre en anbringelse på grund af tilknytning. Den afgørelse skal kunne træffes, selv om der ikke længere er grundlag for en anbringelse, hvis barnet eller den unge er blevet særlig knyttet til anbringelsesstedet. Formålet er at tilgodese barnets behov. Her er jeg dog en lille smule usikker på ordvalget. Hvis der ikke er grundlag for en anbringelse, må det være, fordi der ligger en faglig vurdering bag. Forældrene må være fundet egnede til at varetage deres rolle som forældre, og der må ligge en faglig vurdering af, at barnet vil kunne få en tryk opvækst i hjemmet.

Kunne man forestille sig, at anbringelsesstedet ønsker at slutte det professionelle forhold til barnet efterfølgende? Hvor skal barnet så hen? Forældrene er egnede, men dem har man jo valgt fra. Og hvad med den økonomiske situation i forbindelse med anbringelsen, som der jo ikke længere er grundlag for, selvfølgelig ud fra en faglig vurdering? Skal der stadig udbetales måske 300.000 kr. om året? Det har jeg nogle få spørgsmål til i forbindelse med udvalgsarbejdet.

Punkt 4: Det er et rigtig godt forslag om at udvide pligten til at tilbyde psykologbehandling til børn, der kommer på krisecentre med en forælder. Her skal ordlyden selvfølgelig rettes, så der ikke kun står mor. Jeg må sige, at det kommer bag på mig at skulle se, hvordan man diskriminerer mænd, når der tales om problemer i familien. Der er også krisecentre for mænd, og mænd skal selvfølgelig også have den mulighed, når de kommer på krisecentre med deres børn.

Vi støtter forslaget, men som sagt har jeg lige nogle få spørgsmål.

Kl. 14:11

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til ordføreren. Så er det fru Vivi Kier som ordfører.

Kl. 14:11

(Ordfører)

Vivi Kier (KF):

Som mange tidligere ordførere har været inde på, er det her lovforslag første skridt i Barnets

Reform og noget, vi har haft en rigtig god snak om i forbindelse med satspuljeforhandlingerne.

Under det tidligere forslag snakkede vi jo om, hvad vi kunne gøre, hvad vi kunne sætte ind med for børn, der ikke havde det så godt. Nu oplever vi nogle børn og unge, der desværre er nødt til at blive anbragt uden for hjemmet. De børn og unge har i den grad brug for tryghed og kontinuitet i deres opvækst, og det her lovforslag skal ses som et skridt på vejen til at skabe stabilitet i et udsat barns liv. Et barns første leveår er væsentlige for dets udvikling og for at kunne klare sig godt i resten af livet.

I forslaget er der fire elementer, og man kan sige, at de tre har reel betydning for børn, der anbringes uden for hjemmet. Første del er, at børn, der anbringes, og som er under 1 år, kan anbringes i op til 3 år, før man kan gå ind og kigge på, om barnet skal tilbage til forældrene – igen for, at vi sikrer barnet en tryk og stabil opvækst.

Anden del er det om en hjemgivelsesperiode, og igen er det barnets tarv, der skal tilgodeses. Ved at lave en rimelig lang hjemgivelsesperiode sikrer vi også, at barnet får mulighed for at leve sig ind i og følge med i det skifte, der nu skal ske i dets liv.

Tredje del handler om, at man kan videreføre en anbringelse, som har varet længe, selv om der måske ikke lige umiddelbart er et tydeligt krav om, at der skal være en anbringelse. Igen er det barnets tarv, man tilgodeser.

Som det er sagt tidligere, er der et fjerde element i det her lovforslag, et element om børn, der kommer med deres forældre på krisecentre. Her har vi tidligere haft tilbud om psykologbehandling til børn fra 6 år og opefter. Nu udvider vi tilbuddet, så psykologbehandlingen gælder alle børn.

Vi skal turde sætte barnets tarv i første række, og vi skal i den grad undgå, at børn, der anbringes uden for hjemmet, bliver såkaldte svingdørsbørn. Fra konservativ side kan vi varmt støtte det her forslag, og vi glæder os meget til den videre debat og dialog, der skal være om Barnets Reform.

Kl. 14:14

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til ordføreren. Så er det fru Marianne Jelved.

Kl. 14:14

(Ordfører)

Marianne Jelved (RV):

I Det Radikale Venstre kan vi også støtte L 116 om ændring af loven, så vi får bedre stabilitet og

kontinuitet i anbringelsen af børn. Som det har været nævnt fra tidligere ordføreres side, er de fire forslag, som er indeholdt i lovforslaget, jo forhandlet i kredsen af partier omkring disse spørgsmål. Jeg vil også gerne kvittere for gode debatter og en fælles forståelse af, hvor vigtigt det er, når det ulykkelige skal ske, at myndighederne er nødt til at anbringe børn uden for deres hjem, at vi er i stand til at prøve at skabe bedre stabilitet og kontinuitet omkring børnene.

Det er klart, at det er voldsomt, når et barn under 1 år fjernes, at skulle frem og tilbage, hvis forældrene ønsker det, og derfor er vi stærkt tilhængere af de 3 år. Jeg er blevet en lille smule betænkelig over, at det kun er børn op til 1 år, der kan få den forlængelse, men det kan vi måske drøfte i forbindelse med udvalgsarbejdet. Men jeg anerkender, at vi har aftalt det, som det står her.

Det er også udmærket, at vi får 6 måneders respit for en hjemgivelsesperiode, så den kan forberedes og længden kan gøres individuel alt efter den konkrete situation for det enkelte barn.

Vi er også tilfredse med, at man kan videreføre en anbringelse, når et barn eller en ung har fået en særlig tilknytning til det sted, hvor barnet eller den unge er anbragt. For det er igen et udtryk for, at vi prioriterer stabiliteten og kontinuiteten for barnet eller den unge, som jo skal leve uden for deres families rækkevidde.

Endelig er det jo også en aftale at udvide adgangen til psykologbehandling for børn, som følger med deres mor på krisecenter. Det er jo en udvidelse af en ordening, som vi allerede har.

Så alt i alt er det et tilfredsstillende lovforslag. Vi har kun en enkelt ting, vi gerne vil drøfte under udvalgsarbejdet.

Kl. 14:16

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til ordføreren. Fru Line Barfod som den næste ordfører.

Kl. 14:16

(Ordfører)

Line Barfod (EL):

Enhedslisten er ikke med i forhandlingerne om Barnets Reform, vi er ikke inviteret. Jeg har ikke fået en forklaring på, hvorfor vi ikke er inviteret. Jeg går ud fra, det er, fordi vi ikke er med i satspuljen. Vi vil ikke være med til, at det er kontanthjælpsmodtagere, førtidspensionister osv., der skal betale for socialpolitikken i dette land. Det mener vi at alle skatteborgere burde være med til, så det især var dem med de højeste indkomster, der var med til at betale.

Men vi synes jo, det er rigtig vigtigt, at der bliver gjort noget mere for børn, der har brug for hjælp, og for familier, der har brug for hjælp, og vi synes også, at der er rigtig mange gode, positive ting i det forslag, som vi har til behandling her.

Udvidelse af psykologbehandling til børn på krisecentre er oplagt og noget, der har været diskuteret længe. Vi synes, det er fint, at det endelig kommer. Vi synes også, det er en rigtig god idé at arbejde på noget mere kontinuitet i anbringelsen.

Men vi synes, man mangler at se på, hvad der egentlig er af årsager til, at anbringelserne bryder sammen, andet end bare det, at det nogle gange er forældrene, der vil have barnet hjem. Det er noget af det, som Socialrådgiverforeningen også peger på i deres hørings svar – at der jo også er en del børn, som bliver taget hjem, fordi anbringelsen bryder sammen, fordi det ikke fungerer der, hvor barnet er kommet hen. Eller det kan være, at de er kommet i en plejefamilie og den af en eller anden grund ikke kan holde til det, eller at plejeforældrene blev skilt; der kan være mange forskellige årsager. Det synes vi der ville være grund til også at se på. Hvilke andre årsager er der til, at der ikke altid er kontinuitet i anbringelsen? Hvad er det, der kan gøre, at det bryder sammen, og hvad kan vi gøre for, at det bliver bedre? Når vi taler plejefamilier, kan vi f.eks. sikre langt bedre forberedelse, uddannelse, løbende supervision, ressourcer til plejefamilierne osv.

Vi håber også, der på et tidspunkt kommer noget mere opfølgning på slægtsanbringelser og noget mere forskning i, hvordan det egentlig går med dem, og hvad de har brug for af støtte. Vi var jo imod, at man fik frataget muligheden for at få plejevederlag, fordi man var i familie med barnet. Vi tror også, at de familier kan have brug for at have nogle ekstra ressourcer, så man f.eks. har mulighed for at gå ned i tid på arbejdet for at tage sig af det barn, man har fået ind i familien.

Men også når vi snakker om sagsbehandlingen og spørgsmålet om at finde det bedste sted for barnet at komme hen, er det rigtig vigtigt, at der er ressourcer nok. Her har vi jo længe haft debatten om, at alt for mange sagsbehandlere i alt for mange kommuner er overbebyrdede og ikke har tid nok til at tage sig af sagerne. Det bliver vi altså nødt til også at gå ind og se på, hvis vi skal sikre en ordentlig kontinuitet i anbringelserne.

Så er der hele det, der handler om forholdet til forældrene, som socialrådgivere og andre peger på, og som jo også var et af temaerne på den konference, som Socialrådgiverforeningen afholdt i fredags. Den forskning og den viden, der er på området, tyder på, at det for børn er rigtig vigtigt at blive ved med at have en kontakt til deres biologiske familie – ikke nødvendigvis, at de skal bo hos dem, men at de har en kontakt. I det arbejde, vi har lavet i forbindelse med forældredansvarsloven, som alle partier i Folketinget står bag, har vi jo netop lagt vægt på, at det er vigtigt for børn at have en kontakt til begge forældre, selv om forældrene bliver skilt, og det skal der gøres en del for.

Jeg tror, at vi med hensyn til anbringelser også er nødt til at se på, hvordan vi sikrer, at børn i stort set alle tilfælde – selv om der selvfølgelig er nogle helt grelle tilfælde, hvor det ikke kan lade sig gøre – kan bibeholde en vigtig kontakt til de biologiske forældre, kan få at vide, at det er helt i orden, at de har en loyalitet over for både deres biologiske forældre og anbringelsesstedet, og har nogen at snakke med om de loyalitetskonflikter, de kan komme i, de tanker og følelser og den angst, de har for, om de gør den ene og den anden ked af det osv. Det tror jeg er vigtigt at vi bruger nogle flere ressourcer på. Jeg tror, det vil kunne være med til at få nogle af de her børn bedre igennem anbringelsesforløbet, at man gør noget mere både for at sikre kontakten til den biologiske familie og for at støtte børnene i den svære situation, det er at være anbragt og skulle have en tilknytning til det anbringelsessted, man er på, og samtidig til den biologiske familie. Det fungerer rigtig godt nogle steder, men andre steder gør det ikke, og vi hører indimellem hjerteskræende historier om bedsteforældre, der f.eks. ikke kan få lov til at aflevere julegaver til deres barnebarn og andet. Jeg tror altså, vi skal ind at se på, hvad man kan gøre for, at det bliver bedre, og at man også får udbredt den viden, der faktisk er om, hvor vigtigt det er, til alle dem, der har med de her børn at gøre.

Så vi er positive, men vi har også nogle ting, som vi synes er vigtige at kigge på under udvalgsarbejdet.

Kl. 14:20

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det ministeren.

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Tak for den brede og positive modtagelse af forslaget. Men det har jo også været gennemarbejdet i en bred kreds i fællesskab.

Det er jo et meget vanskeligt område, vi bevæger os ind på, og der har været rejst nogle enkelte spørgsmål, bl.a. af fru Marianne Jelved, som jeg synes vi skal bruge udvalgsarbejdet til at se på.

Det er rigtigt, som det blev sagt, at det her er besluttet i fællesskab, men det er også helt krystalkart, at der er en meget stærk fælles grundholdning om, at der er nogle børn – og forældre med for den sags skyld – der lever under nogle vanskelige vilkår, og at vi skal prøve at skabe så gode rammer som muligt for både at forebygge og også hjælpe, når det er gået galt. Så jeg synes, det her er en rigtig god start på en vigtig reform.

Kl. 14:21

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til ministeren.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at forslaget bliver henvist til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det sidste punkt på dagsordenen er:

12) 1. behandling af lovforslag nr. L 117:

Forslag til lov om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område og lov om social service. (Præcisering af kommunalbestyrelsens ansvar, diæter, inhabilitet m.v.).

Af velfærdsministeren (Karen Jespersen).
(Fremsættelse 28.01.2009).

Kl. 14:22

Forhandling

Første næstformand (Svend Auken):

Forhandlingen er åbnet. Fru Ellen Trane Nørby.

Kl. 14:22

(Ordfører)

Ellen Trane Nørby (V):

Da Venstres kommunalordfører, hr. Erling Bonnesen, sidder oppe i Kommunaludvalget, har